

РЕШЕНИЕ

№ 26347

гр. София, 30.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 01.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **4162** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 1, ал. 1 и ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба на Е. Д. М., ЕГН [ЕГН], изтърпяващ наказание лишаване от свобода в Затвора- [населено място], срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ (ГДИН), с адрес: [населено място], [улица], с искане за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 5 000 евро, изразяващи се в ограничаване на свободата на словото на изразяване на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, във вр. с чл. 10 от ЕКНЧ, чл. 11 от ХОПЕС и чл. 39 и 41 от Конституцията на РБ, причинени от незаконосъобразен административен акт- Писмо с изх. № 30-11-22#3/24.10.2025 г., издадено от Главния директор на ГДИН, отменен с влязло в сила Решение № 11256 от 23.03.2026 г. по адм. дело № 20257010711614 / 2025 г. на АССГ, III отделение, 61 състав, ведно със законната лихва от подаване на иска до окончателното изплащане на присъдената сума.

С исковата молба се твърди, че с Писмо с изх. № 30-11-22#3/24.10.2025г., издадено от Главния директор на ГДИН ответникът незаконосъобразно отказал да уважи искането на ищеца, за провеждане на интервю с журналисти от медията „Лупа“ и адв. И. Ю. с цел презентация на написана от М. книга.

С Решение № 11256 от 23.03.2026 г. по адм. дело № 20257010711614 / 2025 г. на АССГ, III отделение, 61 състав, този отказ е отменен като незаконосъобразен и противоречащ на целта на закона, като съдът е приел, че администрацията е действала без мотиви и в нарушение на правото на свободно изразяване на оспорващия.

Вследствие на това противоправно поведение на ГДИН ищецът претърпял значителни неимуществени вреди:

Нарушаване на основни права: бил лишен от гарантираната от чл. 10 от ЕКПЧ свобода на изразяване на мнение и право да разпространява информация за своя авторски труд.

Психически болки и страдания: изпитал силно безпокойство, чувство на безнадеждност и потиснатост поради наложената му незаконна цензура, почувствал се унижен от дискриминационното отношение на администрацията, която е позволявала подобни срещи на други лишени от свобода (БТА, Нова телевизия), но системно е отказвала такива на М., злоупотребявайки с правомощията си.

Ответникът – Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, чрез процесуалния си представител, в представения писмен отговор, относно претенциите на жалбоподателя са следните: съгласно чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3. В разпоредбата на чл. 3 от ЗИНЗС е предвидено, че: осъдените и задържаните под стража не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение /ал. 1/; за нарушение на ал. 1 се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност /ал. 21.

Съгласно чл. 3 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи /КЗПЧОС/, никой не може да бъде подложен на изтезания или нечовешко или унижително отношение или наказание. Държавата е отговорна за условията, при които задържаните лица изтърпяват мярката и е задължена да спазва чл. 3 от КЗПЧОС, като осигури на задържаното лице условия за изтърпяване на мярката, съответстващи на зачитането на човешкото достойнство.

Основателността на иск с правно основание чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС предполага установяване наличие на следните материално правни предпоставки: 1/ акт, действие и/или бездействие на специализираните органи по изпълнение на наказанията, с което се нарушава чл. 3 от ЗИНЗС; 2/ настъпила неимуществена вреда в правната сфера на ищеца в резултат на нарушението; 3/ неимуществената вреда се предполага до доказване на обратното, по силата на оборимата презумпция, въведена с чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС.

От исковата молба не се установило наличие на неизпълнение на вменено от закона задължение от страна на ответника, което да ангажира отговорността, с което да се нарушава чл. 3 от ЗИНЗС. Липсвал един от елементите на фактическия състав, което било достатъчно основание искът да не бъде разглеждан, без да е необходимо да се разглеждат останалите предпоставки - дали са претърпени вреди и налице ли е причинна връзка.

В конкретния случай липсвали доказателства за наличие на нарушено психично или физическо здраве, което да е пряка и непосредствена последица от действие или бездействие на администрацията.

На следващо място: отказите за среща с журналисти били обективирани в писма с уведомителен характер и не представлявали индивидуален административен акт. Разпоредбата на чл. 91, ал. 2 ЗИНЗС създавала възможност на лишените от свобода да се срещат с журналисти, но не било задължение за администрацията да я осигури. Лишаването от свобода налагало ограничения в комуникацията с външния свят, в това число и върху способността им да получават и

разпространяват информация. В постъпилото от Е. М. искане за провеждане на интервю с журналистически екип е посочено единствено, че е с цел презентация на написана от него книга. Същата не била представена като доказателство, че е издадена по надлежния ред, че е преминала през обичайните етапи на редакционна и издателска подготовка, за да е придобила характер на публично разпространяван културен продукт. В случая нереално публикувано произведение поставяло под съмнение необходимостта и обосноваването от провеждане на медийно интервю с цел неговото представяне. Съгласно чл. 3 и чл. 4 от ЗИНЗС, изпълнението на наказанията следвало да се осъществява при спазване на законността, като се гарантира редът и сигурността в местата за лишаване от свобода. В този контекст администрацията разполагала с оперативна самостоятелност да преценява допустимостта на конкретни искания, когато същите могат да окажат влияние върху тези основни цели.

Във връзка с горното считат, че не са налице предпоставките от фактическия състав на отговорността по чл. 203, ал. 1 АПК във връзка с, чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, искът бил неоснователен и недоказан, поради което се иска да бъде отхвърлен.

На основание чл. 78, ал. 8 ГПК претендират присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ в размер определен от съда по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ.

В съдебно заседание ищецът Е. Д. М. – редовно призован, чрез видеокоферентна връзка участва в производството и се представлява се от адв. Н., определен от САК с уведомително писмо изх. № 3468/2026 г., назначен от съда за процесуален представител на ищеца до приключване на производството на всички съдебни инстанции.

Ищецът иска съдът да уважи предявения от него иск и да осъди ответника, тъй като неговото противоправно поведение е доказано от всички доказателства по делото, от разпита на свидетеля и от отменителното решение на АССГ, 61-ви състав.

Адв. Н. се присъединява към казаното от ищеца. Счита, че исковата молба е допустима и основателна. Счита, че е налице тенденциозно отношение към него. Не може да си обясни защо след като има отмяна, няма реални последствия от това, че затвора не желае да изпълни закономото си задължение.

Ответникът ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ "ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА" – редовно призован, не се явява представител.

СГП – редовно уведомена, явява се прокурор Р.. Прокурорът – считам, че иска е недоказан по основание и размер.

Административен съд - София - град, Първо отделение, 54 състав, след като обсъди по отделно и в съвкупност приложените към делото доказателства, в контекста на становището на страните, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

От приложените към настоящото административно дело по описа на АССГ доказателства, приобщени към настоящото производство по искане на процесуалния представител на ищеца се установява, че с молба с вх. № Ж-1281/30.12.2024 г. лишеният от свобода Е. Д. М. е сезирал началника на Затвора – С. и директора на ГДИН, с искане да бъде посетен от журналисти от медията „Лупа“ в затвора за презентация на написана от него книга. Поискано е още на срещата да присъства и адвокат И. Ю..

С писмо рег. № 30-11-22/03.01.2025 г. Гл. директор на ГДИН е отказал да разгледа искането на Е. М. по същество и молбата му е оставена без разглеждане. В писмото е цитирана нормата на чл. 90

ал. 5 от ЗИНЗС.

Цитираното писмо е оспорено по съдебен ред, като с влязло в сила на 19.04.2025 г. Определение № 7114/28.02.2025г. на АССГ, 17 състав по адм. дело № 483/2025 г. е отменен отказът на главния директор на ГДИН, обективиран в писмо с рег. № 30-11-22/03.01.2025 г. , като съдът е изпратил преписката на Гл. директор на ГДИН с указание да се произнесе по молбата на Е. Д. М. с вх.№ Ж-1281/30.12.2024 г. по чл. 91 ал. 4 от ЗИНЗС по същество в сроковете по ЗИНЗС, като изготви мотивиран акт.

С писмо изх.№ 30-11-22#3/24.10.2025 г., издадено от Главен директор на ГДИН – главен комисар И. Й., постъпилото искане на Е. М. за провеждане на интервю с журналистически екип с цел презентация на написаната от него книга не е уважено. Ответникът е изложил мотиви в писмото, че срещите на представители с медиите се разрешават, когато това не противоречи на интересите на сигурността, реда и добрия обществен ред в затвора. В конкретния случай, такива гаранции не могат да бъдат осигурени, според административният орган. Писмото на Гл.директор на ГДИН е връчено за запознаване на жалбоподателя на 27.10.2025 г.

Жалбоподателят Е. Д. М., ЕГН [ЕГН], изтъпяващ наказание „лишаване от свобода“ в Затвора – [населено място], оспорил писмо с изх.№ 30-11-22#3/24.10.2025 г., издадено от Главен директор на ГДИН – главен комисар И. Й. , с което не е уважено искането на Е. Д. М. за провеждане на интервю с журналисти с цел презентация на написаната от него книга, по съдебен ред.

С Решение № 11256 от 23.03.2026 г. по адм. дело № 20257010711614/ 2025 г. на АССГ, III отделение, 61 състав, съдът е отменил писмо с изх.№ 30-11-22#3/24.10.2025 г., издадено от Главен директор на ГДИН – главен комисар И. Й., с което не е уважено искането на Е. Д. М. за провеждане на интервю с журналисти с цел презентация на написаната от него книга. Върнал е делото във вид на преписка на Главния директор на ГДИН за ново произнасяне, съгласно дадените указания в настоящото решение, а Решението на основание § 46, ал. 1 от Допълнителните разпоредби на ЗИНЗС е окончателно и не подлежи на обжалване.

От показанията на разпитаната в настоящото производство свидетел И. Ю. става ясно, че познава Е. М. от 2015 г. Бил е негов процесуален представител по много дела. Почти всеки ден са се виждали и са комуникирали по всякакви въпроси. Запознат е с книгата и я е чел. Авторът е Е. М.. Той я написал докато пребивавал в СЦЗ. Тя касаела изтезанията, които се прилагали на лишените от свобода и задържаните лица в тези нечовешки условия, в които и той пребивавал. Свидетелят е съдействал на М. по отношение на техническото изготвяне на книгата чрез издателство, което я напечатало в определен тираж. Разполага с два кашона от тази книга в кантората си. Ищецът искал да бъде посетен в затвора от екип от телевизия или някоя медия, пред която да обяви книгата и да има равни права с другите автори, за да може да я разпространява, тъй като в затвора хората имат ограничени възможности. Правото му на свобода на словото не е ограничено с присъдата. Той написал молба по съответния ред до началника на затвора, но му било отказано без аргументи и без мотиви . До ден днешен тази книга не можело да се промотира пред широката публика, поради този отказ. Причината да се отказва не можел да я коментира. Този отказ Е. М. го понесъл много тежко. Минало повече от година и до ден днешен нямало ден, в който М. в разговорите им да не повдига тази тема за този отказ и в какво общество живеем. Най-вероятно е обжалван този отказ, но не може да каже какво е решението. Почти ежедневно са коментирали този проблем. М. го приемал много тежко, тъй като това била

една от първите му книги. Той очаквал, че с тази творческа дейност ще може да популяризира наболели проблеми дали за него лично, дали за обществото. За тази цел следвало да има възможността да си промотира авторския труд. Той се разочаровал много. Бил много надъхан. Той продължил да пише, но до този момент единствено чрез посредници е можел да популяризира, „а всички знаем“, че авторът е основната водеща фигура за една книга. Много тежко го приемал. Много бил разочарован. Очаквал, че тези права няма да му бъдат нарушени, но били нарушени. Когато говорили на тази тема, той много често се вълнувал, изпадал в една унилоост, ядосвал се и винаги емоционално говорел на тази тема. Разочарован бил от това, че трудът му отивал на вятъра. Искали са среща с журналисти. Веднъж им била дадена възможност и е направено едно предаване, в което М. казал много истини и след това предаване били изцяло цензурирани неговите изяви. Дори когато е имало журналисти в определени съдебни заседания охраната ги извеждала от залата. Преди този случай му разрешавали.

Съдът кредитира изцяло показанията на свидетеля като обективни, излагащи в хронологична последователност фактическите обстоятелства, включени в предмета на доказване, кореспондиращи и с информацията, съдържаща се в приложените писмени доказателства по делото.

Така установените фактически обстоятелства позволяват да се направят следните правни изводи: Исковата претенция за обезщетение на неимуществени вреди е с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ във вр. чл. 203, ал. 1 и чл. 204, ал. 1 от АПК и е процесуално допустима. Вредите, чието обезщетяване се иска, се твърди да са резултат на отменен административен акт. Искът е предявен от активно легитимирана страна - адресат на отменения административен акт, срещу надлежен ответник – Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, в чиято структура е служител-административният орган, издал отмененото писмо.

Не са изтекли предвидените в разпоредбите на чл. 110 и чл. 111 б. „в“ от ЗЗД погасителни давностни срокове. Според задължителното тълкуване, дадено с т. 4 на ТР № 3 от 22.04.2005 г. по тълкувателно дело 3/2004 г. на ОСГТК на ВКС, началният момент на погасителната давност при искове за обезщетение за вреди от незаконни актове на администрация е датата на влизане в сила на решението, с което се отменя унищожавем административен акт или приведено към конкретиката на настоящия казус – 23.03.2026 г., (исквата молба е депозирана на 07.04.26 г.).

Разгледана по същество исковата претенция е частично основателна.

Конституционно регламентираният принцип в чл. 7 от Конституцията на Република България за отговорността на държавата за вреди, причинени от незаконни актове, действия и/или бездействия на нейни органи и длъжностни лица е детайлно уреден в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, а и в Глава единадесета на АПК. Тази отговорност се различава от отговорността по чл. 45 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД), обусловена от общия принцип да не се вреди другиму.

Разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ предвижда отговорност на държавата и общините за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица, осъществени при или по повод изпълнението на административна дейност. Отговорността на ответната администрация може да бъде ангажирана при кумулативно наличие на следните предпоставки :

- 1) незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или на длъжностно лице,
- 2) причинени вреди от имуществен и/или неимуществен характер, настъпили непосредствено след неправомерния резултат

3) пряка причинна връзка между настъпилите вреди и незаконосъобразния акт, действие или бездействие.

Тежестта на доказване на всички правопораждащи елементи от фактическия състав на предявения иск е на ищеца, като съдът следва да приеме за ненастъпили тези от тях, които са останали недоказани. Липсата на който и да е елемент от фактическия състав предполага неоснователност на исковата претенция по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Налице е първата от визираните предпоставки - отменен по съдебен ред, с влязло в сила на 23.03.2026 г., Решение № 11256 от 23.03.2026 г. по адм. дело № 20257010711614/2025 г. на АССГ, III отделение, 61 състав, съдът е отменил писмо с изх.№ 30-11-22#3/24.10.2025 г., издадено от Главен директор на ГДИН – главен комисар И. Й., с което не е уважено искането на Е. Д. М. за провеждане на интервю с журналисти с цел презентация на написаната от него книга.

Вредите в производството по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ не се презюмират, а подлежат на пълно доказване от ищеца. Възприетите критерии в съдебната практика определят като непосредствени вредите, които следват противоправния резултат по време и място, а като преки - вредите, които обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на причинителя и настъпването им.

От показанията на свидетеля се установи, че ищецът е понесъл този отказ много тежко. Минало повече от година и до ден днешен нямало ден, в който М. в разговорите им да не повдига тази тема за този отказ и в какво общество живеем.

Така установените факти, с които съдът е обосновал отмяната на незаконосъобразно издаденото писмо с изх.№ 30-11-22#3/24.10.2025 г., издадено от Главен директор на ГДИН са, че разпоредбата на чл. 91, ал. 2 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража предоставя възможност на лишените от свобода да подават молби и жалби до печатни и електронни медии и да се срещат с журналисти, а според ал. 3 това право може да бъде упражнено само след дадено от началника на затвора разрешение, което означава, че разрешението и отказът представляват индивидуален административен акт, по смисъл на чл. 21, ал. 1 АПК. Нормата на чл. 91, ал. 4 ЗИНЗС регламентира ред за оспорване на отказите – "Отказите за достъп могат да се обжалват пред главния директор на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията".

Актът, е издаден от компетентен орган – Главният директор на ГДИН, така както е разписано в нормата на чл. 91 ал. 4 от ЗИНЗС и в изпълнение на Определение № 7114/28.02.2025г. , както и на основание чл.91 ал.4 от ЗИНЗС. Актът е в писмена форма, но не отговаря на изискването регламентирано в чл. 59 ал. 1 от АПК. Съгласно чл. 59 ал.1 от АПК административният акт трябва да бъде мотивиран, като следва да съдържа фактически и правни основания. От съдържанието на административния акт, който съдържа три изречения, не са изложени конкретни аргументи, а административният орган се е позовал на общи съображения за сигурност, което не е достатъчно, за да се обоснове извод, че акта съдържа конкретни факти и обстоятелства. От друга страна в акта липсват правни основания. Едва в писмения отговор, ответникът чрез процесуалния си представител е посочил конкретни фактически и правни аргументи, които обаче не могат да санират пороците на акта. Липсата на мотиви възпрепятства съда да извърши контрол относно материалната законосъобразност на акта и винаги е основание за неговата отмяна.

В този смисъл не са изпълнени в пълнота указанията на съда, дадени с Определение №

7114/28.02.2025г. на АССГ, 17 състав по адм.дело № 483/2025 г. по описа на АССГ.

От краткото съдържание на оспореното писмо, обективно не е възможно да се разбере, дали Главният директор на ГДИН е осъществил контрол по отношение на акт на Началника на Затвора С. – отказ да бъде разрешена среща с журналисти с осъдения Е. М. или се е произнесъл по същество по направеното искане от жалбоподателя. В случая видно от доказателствата по делото М. е депозирал молба – искане до началника на Затвора-С., с която е пожелал да бъде посетен от журналисти в затвора. В молбата си е посочил, че иска среща с представители на медията „Лупа“, както и с адв.И. Ю., М. Б. К., С. Ц..

С разпоредбата на чл. 91, ал. 4 от ЗИНЗС е предвидено обжалване по административен ред пред главния директор на ГДИН на акта на началника на затвора. В настоящия случай от съдържанието на оспореното писмо не става ясно дали така разписаният в горепосочените разпоредби ред е спазен.

Според настоящия съдебен състав, събраните по делото доказателства установяват наличието на всички материално - правни предпоставки за ангажиране на обективната отговорност на ответника, на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Налице е незаконосъобразен административен акт, който е отменен по съдебен ред. В резултат на този незаконосъобразен акт ищецът е търпял описаните неимуществени вреди през целия инкриминиран период, започващ от момента на задържането му, до влизане в сила на решението за отмяна на незаконосъобразната заповед. Установена от доказателствата по делото е и пряката причинна връзка между настъпилите неимуществени вреди и незаконосъобразния административен акт.

Разпоредбата на чл. 4 от ЗОДОВ предвижда, че на обезщетение подлежат всички реално настъпили имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Обезщетението, което се претендира има за цел да компенсира със съответния паричен еквивалент понеслия неблагоприятните последици, възникнали по време на прилагането на отменения незаконосъобразен административен акт. При определяне на размера, приложима е разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, съгласно § 1 от Заключителните разпоредби на ЗОДОВ. Според константната съдебна практика „справедливостта“ не е абстрактно понятие и може да бъде изведена въз основа на конкретно установени обективни факти - вид, характер, степен на увреждането; обстоятелства, при които са настъпили вредите. Отчитайки посочените обстоятелства, сравнително краткия период от отказа до отмяната на писмото, с влязлото в сила съдебно решение, съдът счита, че в конкретния казус негативните емоционални преживявания на ищеца не се отличават с висок интензитет и продължителност. Затова, според критериите за справедливост същият следва да бъде обезщетен със сумата от 690 евро или равностойността на 1350 лева, от които 205 евро или равностойността на 400 лева за изпитано силно безпокойство, чувство на безнадеждност и потиснатост поради наложената му незаконна цензура и по 97 евро или 190 лева за всеки от петте месеца до отмяната на заповедта. За разликата до пълния предявен размер от 5 000 евро - искът като недоказан следва да бъде отхвърлен. Доказана по основание е и акцесорната претенция за лихви с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД. В задължителното тълкуване, дадено с т. 4 на ТР № 3/2005 г. по тълк. дело № 3/2004 г. на ОСГТК е посочено, че началният момент на забавата, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за обезщетение от незаконни актове на администрацията, е влизането в сила на решението, с което се отменят унищожаваните

административни актове.

В настоящия казус присъденото обезщетение в размер на 690 евро или 1350 лева ще следва да се изплати със законната лихва, считано от 23.03.26 г. до окончателното му изплащане.

В полза на ответника по иска следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение съобразно с отхвърлената част на иска. ЗОДОВ предвижда възможност за присъждане на разноски по чл. 10, ал. 4 при установено осъществяване на процесуално представителство от юрисконсулт в допустимите хипотези. И доколкото законът допуска административният орган да упълномощи служител с юридическо образование за осъществяване на защитата по делото, то и представляваният правен субект има право на разноски, които изрично са предвидени в специалната норма. Прилагайки разпоредбата на чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, съдът присъжда възнаграждение не в полза на юрисконсулта, а в полза на юридическото лице, което е защитавано от него, респективно в чиято структура се намира представляваният по този начин административен орган. След като възнаграждението се дължи не на юрисконсулта, а на бюджета на административния орган, който той представлява, реалното му заплащане е ирелевантно за реализиране на отговорността за разноски за загубилата делото страна по спора. При правна защита, осъществена от юрисконсулт, страната не следва да доказва пряко направения разход, докато обратното е важно за всички случаи, в които се репарират разноски за адвокатско възнаграждение - ТР 6/2013 г. по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС. Именно с оглед тези специфики на осъществяваното процесуално представителство, приравняването на юрисконсулта на адвоката досежно присъжданото възнаграждение е частично. В този смисъл: решение № 10/29.09.2016 г. по конст. дело № 3/2016 г. на Конституционния съд. Разпоредбата на чл. 37 ЗПП препраща към НЗПП, където в чл. 24 е посочено, че по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 200 лева/.

На основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, което да е процент от минималното възнаграждение, предвидено в чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, или 55 лв., съразмерно с отхвърлената част от иска, в полза на юридическото лице.

Мотивиран от изложеното, Административен съд - София-град, Първо отделение, 54 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, да заплати на Е. Д. М., ЕГН [ЕГН], изтърпяващ наказание лишаване от свобода в Затвора- [населено място], сумата от 690 евро или равностойността на 1350 (хиляда триста и петдесет) лева - представляваща обезщетение за неимуществени вреди, от отменен като незаконносъобразен административен акт- изразяващи се в ограничаване на свободата на словото на изразяване на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, във вр. с чл. 10 от ЕКНЧ, чл. 11 от ХОПЕС и чл. 39 и 41 от Конституцията на РБ, причинени от незаконносъобразен административен акт- Писмо с изх. № 30-11-22#3/24.10.2025 г., издадено от Главния директор на ГДИН, отменен с влязло в сила Решение № 11256 от 23.03.2026 г. по адм. дело № 20257010711614 / 2025 г. на АССГ, III отделение, 61 състав, за периода от 27.10.25 г. /връчването на акта/ до 23.03.26 г. /отмяната на акта/, ведно със законните лихви, считано от 23.03.2026 г. до окончателното изплащане на обезщетението.

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от Е. Д. М., ЕГН [ЕГН], срещу Главна дирекция „Изпълнение

на наказанията“, с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, за разликата от 690 (шестстотин и деветдесет) евро или равностойността на 1 350 (хиляда триста и петдесет) лева до пълния предявен размер от 5 000 (пет хиляди) евро като НЕДОКАЗАН.

ОСЪЖДА Е. Д. М., ЕГН [ЕГН], да заплати на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ сумата от 43 (четиридесет и три) евро или 84 лева (осемдесет и четири) лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщението на страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС.